

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419205332
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4419205332.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: C. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., I. XX, občan SR, o zaplatenie 4 583,31 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 06. 10. 2020, č. k. 18Csp/142/2019-152, takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a späťvzatie žaloby v napadnutej zamietajúcej časti v časti 60 eur, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

V ostatnej zamietajúcej časti, ako i v časti o nároku na náhradu trov konania rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti zaplatenia 1008,12 eura s príslušenstvom zastavil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 250 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 29. 10. 2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu sa žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 4583,31 eura z toho dôvodu, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 15. 02. 2013 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej karty VÚB, a.s., na základe ktorého mala žalovaná schválený úverový rámec vo výške 2400 eur. Žalovaná si neplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy, pričom žalobca pred odstúpením na vymáhanie vystavil ku dňu 10. 09. 2019 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31. 08. 2019 so zostatkom na úhradu vo výške 4583,31 eura. Z výpisov z pôžičkovej karty mal súd za preukázané, že súčet kreditných operácií predstavoval 3320 eur. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 a nasl. OZ, ako aj ust. § 1, § 9, § 11, § 24, § 25f ods. 6 zák. č. 129/2010 Z. z., § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z.. V priebehu konania žalobca zobral žalobu sčasti späť a preto súd v zmysle ust. § 145 ods. 2 v časti konanie zastavil. Vychádza z toho, že zmluvu, ktorú uzatvorili strany sporu považoval za zmluvu o spotrebiteľskom úvere a táto zmluva neobsahuje ročnú priemernú mieru nákladov, tak ako predpokladá zák. č. 129/2010 v platnom znení. Podľa jeho názoru dlžník zo zmluvy o revolvingovom úvere by mal mať prehľad o tom, aká časť jeho splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov. Uvedenie priemernej RPMN v zmluve podľa názoru súdu pre určitosť a zrozumiteľnosť tak, ako predpokladá Zákon o spotrebiteľských úveroch nestačí. Pritom vychádzal z názoru Krajského súdu v Nitre z rozsudku sp. zn. 6Co/33/2018. Zmluva tiež neobsahuje žiadne údaje o sankčných úrokoch, ani o nákladoch na vymáhanie pohľadávky. Žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro Premium je navyše písaná drobným, takmer nečitateľným písmom, pričom podľa názoru súdu nebolo úmyslom žalobcu uzavrieť so žalovaným férový zmluvný vzťah, ale nejasnými formuláciami zmluvy a použitím drobného písma dostať žalovaného do nevýhodnej situácie. Takýto postup právneho predchodcu žalobcu súd považuje za postup v príkrom

rozpore s dobrými mravmi. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd považoval spotrebiteľskú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Keďže žalobca nepreukázal náklady spojené s vedením účtu, náklady na vymáhanie pohľadávky, súd vyhovel žalobe len čiastočne a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi sumou, ktorú žalovaná reálne z účtu vyčerpala (3990 eur) a sumou, ktorú žalovaná žalobcovi zaplatila (3740 eur), vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, počnúc od 21. 09. 2019, teda odo dňa podania žaloby na súd. Vo zvyšnej časti súd žalobu v časti zaplataenia úroku z omeškania zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 s prihliadnutím na § 262 ods. 1 CSP a čistý úspech žalovanej v konaní bol vyšší, avšak jej v konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca a to v jeho výroku III. a IV. a žiadal, aby súd v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Zároveň navrhol, aby súd v konaní v časti o zaplataenie sumy vo výške 60 eur s príslušným úrokom z omeškania zastavil, keďže žalovaná uhradila jednu platbu od posledného podania. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. h/ a d/ CSP. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nerozloženia úverových splátok na jednotlivé zložky, t. j. splátku istiny úrokov a poplatkov nie správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/S ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktoré má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň je aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a T. J.. Súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodnutí na tento rozsudok, keďže má prednosť pred Zákomom o spotrebiteľských úveroch. Rozloženie splátok včlenení na istinu úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Čl. č. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48/S sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvu o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Podporne poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/146/2017. Založenie bezúročnosti úveru na nerozložení úverovej splátky na jednotlivé zložky, je ignoráciou a nerešpektovaním rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, čo má za následok porušenie čl. 2 bod 2 CSP. Tiež právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov tak, ako ju predpokladá zák. č. 129/2010 Z. z. nie je správny. Súd prvej inštancie uviedol, že priemerná hodnota RPMN je uvedená nezrozumiteľne, čo však ďalej nerozvádza, preto sa rozhodnutie v tejto časti javí ako nepreskúmateľné. Podľa ich názoru, priemerná hodnota RPMN je vyjadrená jasne v čl. V vyhlásenie klienta zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne v bode 3 predmetnej zmluvy. Zmluva bola uzatvorená dňa 05. 02. 2013, veriteľ tak uviedol priemernú hodnotu RPMN pre kreditné karty vo výške 26,70%, pričom vychádzal zo súhrnných informácií o údajoch a novoposkytovaných spotrebiteľských úveroch veriteľmi za tretí štvrtrok 2012. V tomto prípade nemohol vychádzať z údajov platných ku dňu 31. 12. 2012, nakoľko tieto mu v čase uzatvárania zmluvy neboli známe.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou stranou (§ 359 VSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok možno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

6. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu - porušenie práva na spravodlivý proces sú:

- a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces,
- b/ nesprávny procesný postup súdu.

Odvolať vo svojom odvolaní namieta, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietal odvolateľ. Mal pritom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu ich procesných oprávnení a mariaca sa možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1Cdo 202/2017 s 5Cdo 112/2018). Postupom súdu možno rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

7. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy v strane v konaní spôsobujú porušenie jej práva na spravodlivý proces, odnímajúc jej možnosť konať pred súdom, pretože jej bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Civilný sporový poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým strane v konaní znemožní realizáciu jej procesných práv priznaných jej v civilnom sporovom konaní. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

8. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v bode 6 rozsudku konštatoval, že sa nepodarilo zistiť skutočný pobyt žalovanej a preto žalovanej doručoval žalobu a termín pojednávania v súlade s § 116 ods. 2 CSP. Takýto postup súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za nesprávny a predčasný.

9. Doručovanie predstavuje dôležitý procesný úkon súdu vo vzťahu k ostatným subjektom konania s dôležitými účinkami pre ďalší priebeh konania. Ust. § 116 ods. 1 CSP normuje osobitný procesný postup súdu vo vzťahu k doručovaniu žaloby žalovanému, ktorý je fyzickou osobou. Podľa uvedeného ustanovenia, ak sa žalobu nepodarí doručiť žalovanému, ktorý je fyzickou osobou na adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a/ je súd povinný urobiť všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu žalovaného. Žaloba sa doručuje na vyjadrenie žalovanému, ktorý je fyzickou osobou buď na adresu, ktorú uviedol žalobca v žalobe alebo na adresu registrovanú v Registri obyvateľov Slovenskej republiky. V danom prípade žalobca v žalobe uviedol adresu žalovanej v súlade s adresou, ktorú má evidovanú v Registri obyvateľov Slovenskej republiky (č. I. 36 spisu). Súd prvej inštancie doručoval žalobu spolu s poučením žalovanej na adresu evidovanú v Registri obyvateľov, pričom táto listina nebola doručená z dôvodu, že adresát si zásielku neprevzal v odbernej lehote (č. I. 91 spisu). Následne na to súd prvej inštancie dal pokyn Obvodnému oddeleniu policajného zboru Štúrovo, aby doručili žalobu vrátane príloh žalovanej, pričom z Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nových Zámkoch bolo oznámené, že na uvedenej adrese nebola žalovaná zastihnutá a nebolo jej možné danú zásielku doručiť, pričom od susedov bolo zistené, že osoba sa dlhodobo zdržuje v zahraničí v O., kde pracuje a ďalšie žiadne iné skutočnosti o menovanej osobe zistené neboli. Následne na to súd prvej inštancie zvolil postup podľa § 116 ods. 2 CSP. Avšak predtým, ako súd pristúpi k postupu podľa § 116 ods. 2 CSP, je súd povinný uskutočniť vyšetrovacie úkony na zistenie skutočného pobytu žalovanej. Pôjde o úkony dopytu napr. na Sociálnu poisťovňu, Daňový úrad, obec a pod. Zákonodarca nestanovil taxatívny výpočet úkonov, ktoré je súd povinný v konaní vykonať. Je preto vhodné vykonať úkony, ktoré súd vykonával na zistenie skutočného pobytu žalovanej, aj za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvej inštancie však v

danom prípade žiadne vyšetrovacie úkony na zistenie skutočného pobytu žalovanej neuskutočnil. Tvrdá fikcia doručenia, ktorú súd prvej inštancie zvolil musí mať podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ určitú výnimku pri doručovaní tohto najzásadnejšieho procesného úkonu, akým je žaloba. Ak teda súd prvej inštancie zvolil postup podľa § 116 ods. 2 CSP bez toho, aby zisťoval skutočný pobyt žalovanej, došlo k takému závažnému procesnému pochybeniu, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z odpovede na lustrácie z Registra obyvateľov ako bolo uvedené na čl. 36 spisu je zrejmé, že sú uvedené z tejto lustrácie aj rodičia žalovanej ako aj jej partner, prípadne deti. Bude preto potrebné zisťovať skutočný pobyt žalovanej i prostredníctvom rodinných príslušníkov, keď zo samotnej správy Okresného oddelenia Policajného zboru je zrejmé, že táto sa dlhodobo zdržuje v O., pravdepodobne z dôvodu pracovných povinností. Súd prvej inštancie preto vykoná všetky vyšetrovacie úkony za účelom zistenia skutočného pobytu žalovanej a až v prípade, že ani po týchto úkonoch nebude možné zistiť skutočný pobyt žalovanej, pristúpi k doručeniu žaloby v súlade s ust. § 116 ods. 2 CSP.

10. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro Premium možno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi žalobcom a žalovanou. Takéto právne posúdenie odvolací súd považuje za správne, avšak treba podotknúť, že táto zmluva bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu, pretože tak, ako konštatuje súd prvej inštancie z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 28. 11. 2019 mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Súd prvej inštancie sa však už v ďalšom nezaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný) nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Súd prvej inštancie síce vychádzal z oznámenia o postúpení pohľadávky, avšak nezaoberal sa, či došlo k splneniu zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa VÚB, a.s. voči žalovanej ako dlžníkovi.

11. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

12. Podľa § 525 ods. 1 OZ postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

13. Podľa § 525 ods. 1, 2 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkov. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi, alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

14. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je jej klient pretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník) aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových

vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v Zákone o bankách alebo zmluve o úvere, prípadne od nej odstúpiť so všeobecnými obchodnými podmienkami. Rozborom ust. § 92 ods. 8 Bankového zákona treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke, buď inej banke alebo subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúcej pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta splnením čo i len časti tohto istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci 1 rok (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017). Súd prvej inštancie bez toho, aby skúmal zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky automaticky považoval žalobcu za aktívne legitimovaného a rozhodnutie v tejto časti nie je absolútne odôvodnené a preto v dôsledku absencie odvolania je rozsudok nepreskúmateľný, čo tiež zakladá vadu konania spočívajúcu v porušení práva na spravodlivý proces (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP). Bude preto povinnosťou v ďalšom konaní súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu podľa § 150 CSP na doplnenie skutkových tvrdení ohľadom splnenia podmienok na postúpenie žalovanej pohľadávky v zmysle Zákona o bankách.

16. Až v prípade, že budú tieto zákonné povinnosti preukázané a súd prvej inštancie dospeje k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby a bude opätovne posudzovať predmetnú zmluvu, pretože právne názory, ktoré súd prvej inštancie vyslovil vo svojom rozhodnutí nie sú správne, čo napĺňa ďalší odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

17. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatuje, že dlžník zo zmluvy o revolvingovom úvere by mal mať prehľad o tom, aká časť jeho splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov, pričom odkazuje na právny názor Krajského súdu v Nitre zaujatý v rozsudku sp. zn. 6Co/33/2018. Krajský súd vo svojom rozsudku sa však nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie v potrebe povinnosti členiť jednotlivé splátky na splátky istiny, úrokov a poplatkov, pričom odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/56/2018. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne dodáva, že pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na istinu a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa a to bezplatne a kedykoľvek počas trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky.

18. Vychádzajúc z účelu smernice právnych záverov vyjadrených v rozsudku účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte termínov splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie ku vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom

a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhre ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

19. V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že zákonom z 12. 10. 2017 č. 279/2017 Z. z., ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony došlo k zmene (medzi iným) ust. § 9 ods. 2 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 01. 05. 2018 slová „a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne prenatnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Odvolací súd teda dospel k záveru, že je opodstatnená námietka odvolateľa, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z.). V ďalšom súd prvej inštancie konštatuje, že zmluva neobsahuje ročnú priemernú mieru nákladov tak, ako predpokladá zák. č. 129/2010 Z. z. Súd prvej inštancie opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/33/2018. Podľa názoru odvolacieho súdu sa však uvedené rozhodnutie na daný prípad nedá aplikovať, pretože v predmetnom rozhodnutí sa odvolací súd zaoberal skutočnosťou, že v tom prípade predmetná úverová zmluva neobsahovala údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a uvedenie výšky RPMN nezodpovedalo údajom, ktoré žalobca použil pri výpočte a nezodpovedalo ani parametrom úverovej zmluvy, podľa ktorého dospel k záveru, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. V uvedenom preskúvanom prípade však zmluva neobsahovala ani údaj o priemernej hodnote RPMN na spotrebiteľský úver platný ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok v zmysle § 11 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z. V danom prípade však priemerná hodnota RPMN je v zmluve riadne uvedená a to v bode V. vyhlásenie klienta, bod 3 a to sumou 26,70%, preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje ročnú priemernú mieru nákladov nezodpovedá obsahu zmluvy a preto možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je aj v tejto časti nepreskúmateľné. Nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie vidí odvolací súd i v tom, že na jednej strane konštatuje, že zmluva je v rozpore s dobrými mravmi, pričom ak by posúdil zmluva v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 39 OZ, tak by táto zmluva bola od počiatku absolútne neplatná a preto by nemohol prijať záver, že zmluvu považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú, pretože takáto zmluva by musela byť platná, avšak v dôsledku absencie ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. uvedených v § 9 ods. 2 by zmluvu nerobilo neplatnou, avšak len bezúročnou a bezpoplatkovou. Nie je preto zrejmé, či teda zmluvu považuje za absolútne neplatnú, ale len bezúročnú a bezpoplatkovú.

20. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie postupovať vo vyššie naznačenom smere, pričom v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP) a v novom konaní je súd prvej inštancie viazaný vysloveným právnym názorom odvolacím súdom (§ 391 ods. 2 CSP).

21. Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

22. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (ods. 3 CSP).

23. Vzhľadom na dispozičný úkon žalobcu, ktorý po podaní odvolania vzal žalobu v časti 60 eur späť, súd prvej inštancie postupoval v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia, späťvzatie žaloby v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa 60 eur pripustil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a konanie zastavil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).